

Ἡ θεραπεία κόρης Ἰαείρου καὶ αἱμορροούσης (Γιαννακόπουλος Ἰωήλ Ἀρχιμανδρίτης)

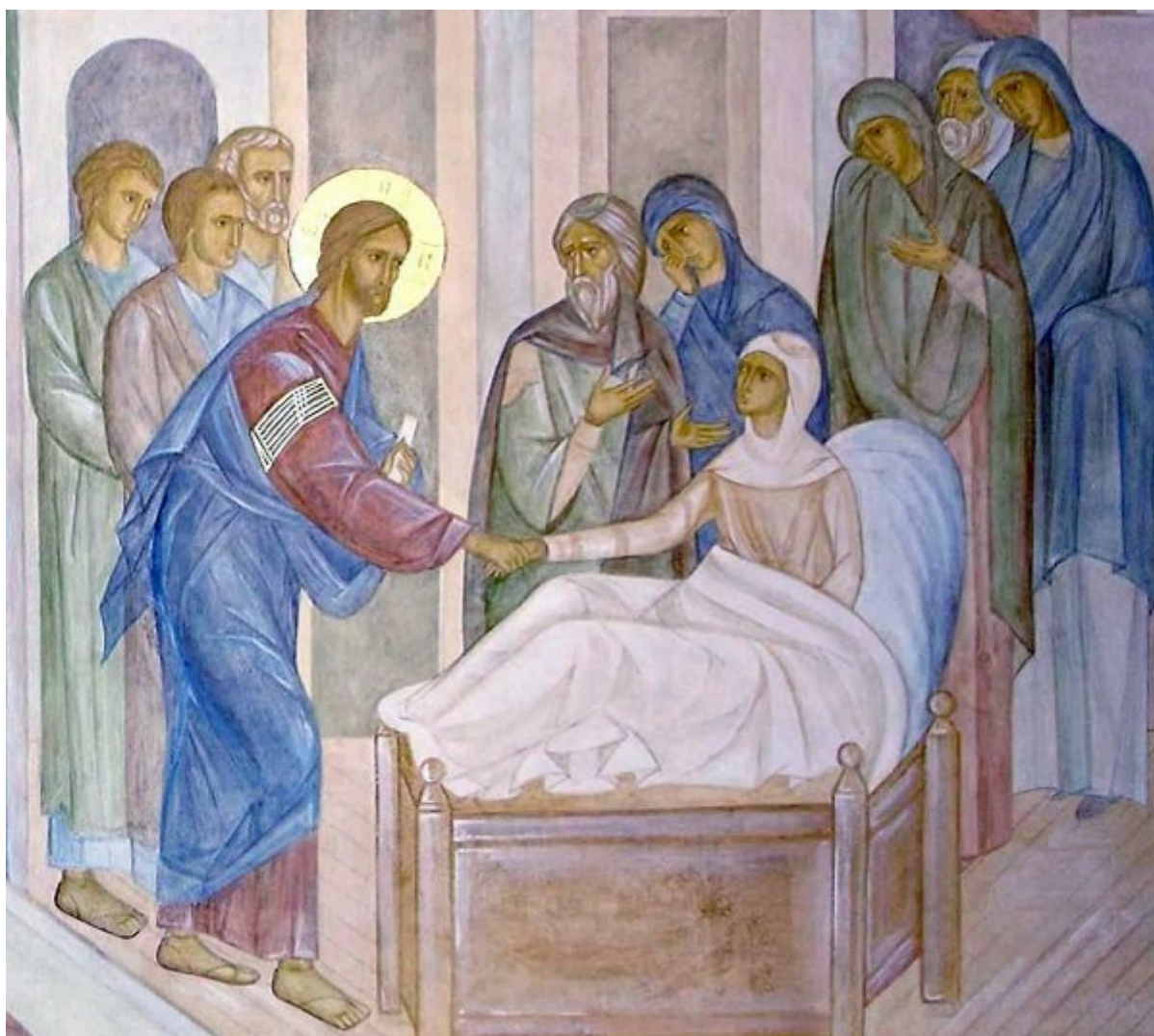
[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη](#)

Ματθ. 9,18—26. Μάρκ. 5,21—43. Λουκ. 8,40 -56.

Τὰ δύο ταῦτα θαύματα ἔγιναν ὡς ἐξῆς. Μετὰ τὸ θαῦμα τῶν δαιμονιζομένων τῶν Γερασηνῶν «διαπεράσαντος τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ πλοίῳ εἰς τὸ πέραν, πάλιν συνήχθη ὄχλος πολὺς ἐπ’ αὐτόν». Ὁ Ἰησοῦς δηλαδὴ ἐπιστρέψας ἐκ τῆς πόλεως τῶν Γερασηνῶν διὰ θαλάσσης ἦλθεν εἰς Καπερναοῦμ. Ἐκεῖ «ἀπεδέξατο αὐτόν ὁ λαὸς» μετὰ χαρᾶς, διότι «ἦσαν πάντες προσδοκῶντες αὐτόν». Ὁ λαὸς δηλαδὴ, τὸν ὁποῖον ἤθελε νὰ ἀποφύγη ὁ Ἰησοῦς ἀναχωρήσας τὴν προηγουμένην ἡμέραν καὶ μεταβὰς εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν, τὸν ἀνέμενε καὶ «ἦν παρὰ τὴν θάλασσαν» ἦτο πλησίον τῆς παραλίας τῆς λίμνης. Πόσον διάφορος ἡ διαγωγή τούτου ἔναντι

τῶν Γεργεσηνῶν! Ὅταν καὶ ἡμᾶς διώκουν τινές, ἄλλοι μᾶς περιμένουν. Ἐκεῖ «ἰδοῦ» αἴφνης «εἷς τῶν ἀρχισυναγῶγων» ἕνας ἐκ τῶν πολλῶν ἀρχόντων τῶν Συναγωγῶν τῆς Καπερναοῦμ «ὀνόματι Ἰάειρος» ἐλθὼν καὶ «πесῶν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ παρεκάλει αὐτὸν πολλὰ εἰσελθεῖν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ». Ὁ Ἰάειρος οὗτος ἦτο εἷς τῶν ἀρχισυναγῶγων, διότι οἱ διευθύνοντες τὴν Ἑβραϊκὴν Συναγωγὴν ἦσαν πολλοί, ὠνομάζοντο ἀρχισυνάγωγοι καὶ ἦσαν ὡς οἱ ἰδικοὶ μας ἐπίτροποι τῶν ἐκκλησιῶν. Ἡ διὰ λόγων καὶ προσκυνήσεων θερμὴ παράκλησις αὕτη τοῦ ἀρχισυναγῶγου τούτου ὠφείλετο εἰς τὸ «ὅτι θυγάτηρ μονογενῆς ἦν αὐτῷ ὡς ἐτῶν δώδεκα». Αὕτη κατὰ τὴν ὥραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔφυγεν ὁ ἀρχισυνάγωγος ἀπὸ τὴν οἰκίαν του ἐρχόμενος πρὸς τὸν Ἰησοῦν, «ἐσχάτως εἶχεν, ἀπέθνησκεν» ψυχορραγοῦσε. Ὅτε ὁμως ἔφθασεν ὁ ἀρχισυνάγωγος εἰς τὸν Ἰησοῦν, αὕτη κατὰ νεωτέρας πληροφορίας εἶχεν ἀποθάνει. Διὰ τοῦτο κατὰ τὸν Ματθαῖον ὁ ἀρχισυνάγωγος εἶπεν εἰς τὸν Ἰησοῦν «ὅτι ἡ θυγάτηρ μου ἄρτι ἐτελεύτησεν» μόλις ἀπέθανεν.

Εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν ἡ ἐπίθεσις τῶν χειρῶν ἦτο ἔκφρασις εὐλογιῶν (Γεν. 48,14). Ταύτην ἐχρησιμοποίει ὁ Κύριος πρὸς θεραπείαν. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἡ ἐπίθεσις τῶν χειρῶν τοῦ Κυρίου εἰς τοὺς ἀσθενεῖς ἦτο σύνηθες μέσον θεραπείας Του (1)

παρακαλεῖ τὸν Ἰησοῦν ὁ ἀρχισυνάγωγος λέγων «ἐλθὼν ἐπίθες τὴν χεῖρά σου ἐπ’ αὐτὴν καὶ ζήσεται». Ὁ Ἰησοῦς ὑπακούει εἰς τὴν παράκλησιν καὶ «ἐγερθεὶς ἠκολούθει αὐτῷ» τὸν ἀρχισυνάγωγον προπορευόμενον εἰς τὸν οἶκόν του. Ὅπισθεν αὐτῶν ἠκολούθουν «οἱ μαθηταὶ Αὐτοῦ». Ὅπισθεν τῶν μαθητῶν Του «ἠκολούθει ὄχλος πολὺς, ὥστε συνέθλιβον καὶ συνέπνιγον αὐτόν». Ἦτο μέγας συνωστισμὸς !

Τῆς περιστάσεως ταύτης ἠθέλησε νὰ ἐπωφεληθῆ ἡ γυνὴ τις «οὔσα ἐν ῥύσει αἵματος δώδεκα ἔτη». Τὸ νόσημα τοῦτο θὰ προήρχετο πιθανὸν ἐξ ἀποστήματός τινος τῆς μήτρας. Ἡ γυνὴ αὕτη «πολλὰ παθοῦσα ὑπὸ πολλῶν ἰατρῶν» κυρίως ἐμπειρικῶν, κομπογιαννιτῶν, ὅπως θὰ ἐλέγομεν σήμερον, οἱ ὅποιοι εὐρίσκοντο ἐν ἀφθονίᾳ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην «καὶ δαπανήσασα τὰ παρ’ ἑαυτῆς πάντα» ἐξοδεύσασα ὅλην τὴν περιουσίαν της «καὶ μηδὲν» οὐδόλως «ὠφεληθεῖσα ἀλλὰ εἰς τὸ χεῖρον ἐλθοῦσα,» ἀλλὰ χειροτερεύσασα «ἀκούσασα τὰ περὶ τοῦ Ἰησοῦ προσελθοῦσα ὅπισθεν ἦψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου Αὐτοῦ». Πληροφορηθεῖσα δηλαδὴ ἡ γυναῖκα αὕτη τὰ θαύματα καὶ τὴν καλωσύνην τοῦ Ἰησοῦ ἔρχεται πλήρης ἐμπιστοσύνης πρὸς αὐτόν. Ἀναμιχθεῖσα αὕτη εἰς τὸν λαὸν ἔλεγε καθ’ ἑαυτήν: «ἐὰν μόνον ἄψωμαι τῶν ἱματίων Αὐτοῦ, σωθήσομαι». Ἡ γυνὴ αὕτη κρυφίως ἀπεφάσισε νὰ ἐγγίση τὰ ἱμάτια τοῦ Κυρίου λόγῳ τῆς φύσεως τῆς νόσου, τῆς ὁποίας ἡ ἀποκάλυψις ἔφερε ἐντροπὴν εἰς αὐτήν, ἀλλὰ καὶ διότι κατὰ τὸν Νόμον Λευϊτ. 15,24—25 ἦτο ἀκάθαρτος καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ ἐγγίση. Ἦθελε νὰ θεραπευθῆ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Ἰησοῦ καὶ μείνη ἀπαρατήρητος ἡ θεραπεία αὕτη. Τοῦτο δεικνύει μεγάλην πίστιν τῆς γυναικός.

Καὶ πράγματι «προσελθοῦσα ὅπισθεν ἦψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ». Κράσπεδα εἶναι οἱ ἱεροὶ θύσανοι ἐκ λευκοῦ ἐρίου, τοὺς ὁποίους ἔφερον οἱ Ἑβραῖοι κατὰ τὸν νόμον (2) εἰς τὰς τέσσαρας κάτω γωνίας τοῦ ἐπανωφορίου των. Ἀφοῦ ἤγγισε μὲ τὴν πίστιν αὐτὴν ἡ γυνὴ αὕτη, ἡ θεραπεία ὑπῆρξεν ἄμεσος καὶ πλήρης καὶ λίαν αἰσθητὴ εἰς τὴν γυναῖκα ταύτην διότι «ἔγνω τῷ σώματι,» ἠσθάνθη «ὅτι ἴαται ἀπὸ τῆς μάστιγος», ὅτι ἐθεραπεύθη ἀπὸ τῆς βασανιστικῆς ταύτης νόσου. Ὑπῆρξε πλήρης ἡ θεραπεία, διότι «εὐθὺς ἐξηράνθη ἡ πηγὴ τοῦ αἵματος αὐτῆς» ἔκλεισε ἡ πληγὴ. Ὑπῆρξε δὲ ἄμεσος ἡ θεραπεία, διότι «παραχρῆμα ἔστη ἡ ῥύσις τοῦ αἵματος αὐτῆς» ἀμέσως ἐσταμάτησε ἡ αἱμορραγία.

Ὁ Ἰησοῦς «ἐπιγνοὺς ἐν ἑαυτῷ τὴν ἐξ αὐτοῦ δύναμιν ἐξελθοῦσαν» αἰσθανθεὶς δηλαδὴ ὁ Κύριος τὴν ἐξ αὐτοῦ ἐξελθοῦσαν θεραπευτικὴν δύναμιν καὶ θέλων νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ λαοῦ, ἵνα ἀμείψῃ τὴν πίστιν τῆς αἱμορροούσης «ἐπιστραφεὶς τῷ ὄχλῳ λέγει· τίς ἦψατο τῶν ἱματίων;» Ὁ Κύριος διὰ τῆς θείας γνώσεως ἐγνώριζε, ποῖος τὸν ἤγγιζεν. Ἐρωτᾷ ὁμῶς, ἵνα δηλώσῃ εἰς τὴν γυναῖκα, ὅτι οὐχὶ ἄνευ τῆς γνώσεως καὶ τῆς θελήσεως Του ἐθεραπεύθη αὕτη καὶ ἵνα εἴπῃ ἡ γυναῖκα αὕτη πῶς ἐθεραπεύθη καὶ κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπον φανῆ ἡ παντοδύναμος θαυματουργικὴ χεὶρ Του καὶ ἡ θεία παγγνωσία Του καὶ ἵνα μὴ ἐλέγχεται

βραδύτερον ὑπὸ τῆς συνειδήσεώς της, ὅτι κρυφίως ἔλαβε τὴν χάριν. «Ἄρνούμενων δὲ πάντων ἔλεγον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ» καὶ ἰδίᾳ «ὁ Πέτρος» ἐξ ὀνόματος πάντων: «Ἐπιστάτα» Κύριε «οἱ ὄχλοι συνέχουσίν σε καὶ ἀποθλίβουσίν σε καὶ λέγεις, τίς ὁ ἀψάμενός μου;» Οἱ δρόμοι ἦσαν πολλοὶ στενοί, ὁ κόσμος ἦτο πολὺς ἐπομένως ὁ συνωστισμὸς μεγάλος. Ὁ Κύριος ἐπιμένει καὶ λέγει· «ἤψατό μου τίς» κάποιος μὲ ἤγγισεν «ἔγνω γὰρ δύναμιν ἐξεληθοῦσαν ἐξ ἐμοῦ» ἠσθάνθη δύναμιν θεραπευτικὴν ἐξεληθοῦσαν ἐξ ἐμοῦ «καὶ περιεβλέπετο ἰδεῖν τὴν τοῦτο ποιήσασαν», ἔψαχνε νὰ εὔρη διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του τὴν ἐγγίσασαν τὸ φόρεμά του.

Ἐνῶ ὁ Κύριος περιέφερον τὸ βλέμμα του νὰ γνωρίσῃ διὰ τῆς θείας γνώσεως, ποῖος τὸν ἤγγισεν «ἡ γυνὴ εἰδυῖα, ὃ γέγονεν αὐτῇ» ἔχουσα δηλαδὴ συναίσθησιν τῆς θεραπείας της καὶ ἀντιληφθεῖσα «ὅτι οὐκ ἔλαθεν» ὅτι δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν τοῦ Κυρίου «φοβηθεῖσα καὶ τρέμουσα ἦλθε καὶ προσέπεσεν αὐτῷ καὶ εἶπεν αὐτῷ πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν ἐνώπιον παντός τοῦ λαοῦ, δι' ἣν αἰτίαν ἤψατο αὐτοῦ καὶ ὡς ἰάθη παραχρῆμα». Ἡ γυνὴ δηλαδὴ αὕτη νομίσασα, ὅτι ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὡς κλέψασα τὴν θεραπείαν ταύτην καὶ παρανόμως ὡς ἀκάθαρτος ἐγγίσασα Αὐτὸν διὰ τοῦτο τρέμουσα ἀπαγγέλλει ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ λαοῦ, πῶς ἐσκέφθη καὶ πῶς ἐθεραπεύθη, ὀλόκληρον δηλαδὴ τὴν ἱστορίαν τῆς θεραπείας της, πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Ὁ Κύριος ἀπαντᾷ, «θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε» παιδί μου ἡ πίστις σου σὲ ἔσωσε. «Ὑπαγε εἰς εἰρήνην καὶ ἴσθι ὑγιῆς ἀπὸ τῆς μαστιγῆς σου» πήγαινε στὸ καλὸ καὶ ἔσο ὑγιῆς ἀπὸ τῆς βασανιστικῆς ταύτης αἰμορραγίας.

«Ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος ἔρχεταιί τις παρὰ τοῦ ἀρχισυναγώγου λέγων, ὅτι τέθνηκεν ἡ θυγάτηρ σου, μηκέτι σκύλλε τὸν Διδάσκαλον» μὴ ἐνόχλει τὸν Διδάσκαλον, διότι ἀπέθανεν ἡ κόρη σου, λέγει ὁ ἀπεσταλμένος πρὸς τὸν ἀρχισυνάγωγον. Οὗτοι δὲν ἐπιστευσον, ὅτι ὁ Χριστὸς ἠδύνατο νὰ ἀναστήσῃ τὴν νεκράν, διότι δὲν ἐγνώριζον ἢ ἐλησμόνησαν τὴν ἀνάστασιν τοῦ υἱοῦ τῆς χήρας ἐν Ναΐν.

Ὁ ἀρχισυνάγωγος λαβὼν τὴν εἴδησιν ταύτην φαίνεται, ὅτι ἀπεγοητεύθη. Διὰ τοῦτο ὁ Κύριος «παρακούσας τὸν λόγον λαλούμενον» λέγει τῷ ἀρχισυναγώγῳ «μὴ φοβοῦ, μόνον πίστευε καὶ σωθήσεται» ἡ κόρη σου. «Παρακούσας» τὸν λόγον σημαίνει μὴ δώσεις προσοχὴν εἰς τὸν λόγον τοῦ ἀπεσταλμένου. Ὁ Κύριος συνεχίζει τὸν δρόμον του «καὶ οὐκ ἀφῆκεν οὐδένα» ἄλλον ἐκ τῶν μαθητῶν του «μετ' Αὐτοῦ συνακολουθῆσαι εἰ μὴ τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν Ἰακώβου». Ἐν τῷ μεταξὺ προχωροῦντες «ἔρχονται εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀρχισυναγώγου». Ἐκεῖ ὁ Χριστὸς «θεωρεῖ θόρυβον καὶ κλαίοντας καὶ ἀλαλάζοντας πολλά, τοὺς αὐλητάς, τὸν ὄχλον θορυβούμενον, ἔκλαιον δὲ πάντες καὶ ἐκόπτοντο αὐτῇ». Αὐληταὶ ἦσαν οἱ θρηνωδοὶ ὀργανοπαῖκται, οἱ ὁποῖοι ἔπαιζον θρηνώδη μουσικὰ τεμάχια, ἵνα δίδωσι περισσότερον τόνον εἰς τὸ πένθος. Ἀλαλαγμοὶ ἦσαν οἱ μονότονοι ὀλοφυρμοὶ τῶν ἐπὶ πληρωμῇ θρηνουσῶν γυναικῶν. Καὶ ὁ πτωχότερος

Ἐβραῖος ἔπρεπε κατὰ τὴν κηδεῖαν νὰ ἔχη δύο ἐκ τῶν ἀύλητῶν τούτων καὶ μίαν μοιρολογίστραν. «Ἐκόπτοντο» σημαίνει ἐκτύπων κεφαλὴν καὶ στῆθος μετὰ κραυγῶν καὶ ὀλολυγμῶν.

Εἰσελθὼν ὁ Κύριος λέγει πρὸς αὐτούς: «τί θορυβεῖσθε καὶ κλαίετε; Τὸ παιδίον οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει. Κατεγέλων αὐτοῦ ἐκεῖνοι εἰδότες, ὅτι ἀπέθανε». Πράγματι εἶχεν ἀποθάνει ἡ κόρη αὕτη, ἀλλὰ διὰ τὸν Κύριον ὁ θάνατος εἶναι ὕπνος. Τόσον εὐκόλος εἶναι διὰ τὸν Ἰησοῦν ἡ νεκρανάστασις, ὥστε παρομοιάζεται πρὸς ξύπνημα. Ὁ ὕπνος εἶναι βραχὺς θάνατος καὶ ὁ θάνατος μακρὸς ὕπνος. Οἱ παρευρισκόμενοι περιεγέλων τὸν Ἰησοῦν καὶ ἀμέσως θὰ γελοιοποιηθοῦν οἱ ἴδιοι. Τὰ γέλοια των βοηθοῦν τὴν θαυματουργικὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ, διότι ἀποδεικνύουν τὸν θάνατον τῆς κόρης. Ἐπομένως δὲν ἦτο νεκροφάνεια. Ἄρα ἡ νεκρανάστασις γεγονός. Καὶ ἀμέσως ὁ Κύριος «ἐκβαλὼν πάντας παραλαμβάνει τὸν πατέρα τοῦ παιδίου καὶ τὴν μητέρα καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ» ἀποστόλους, Πέτρον, Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην «καὶ εἰσπορεύεται» εἰς τὸν θάλαμον «ὅπου ἦν τὸ παιδίον». Ὁ Κύριος παραλαμβάνει τοὺς τρεῖς στενωτέρους του μαθητάς, διότι τόσους μόνον ἐχώρει τὸ δωμάτιον τῆς νεκρᾶς καὶ αὐτοὶ ἦσαν λόγῳ τῆς πίστεώς των οἱ πλέον ἄξιοι, ἵνα ἴδωσι τὴν ἀνάστασιν. Ὁ Κύριος ὡς ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ ἐγείρη αὐτὴν ἐκ τοῦ ὕπνου «κρατήσας τῆς χειρὸς αὐτῆς ἐφώνησε λέγων : Ταλιθὰ κοῦμι, ὃ ἔστι μεθερμηνευόμενον, τὸ κοράσιον, σοὶ λέγω ἔγειρε. Τὸ πνεῦμα αὐτῆς ἐπέστρεψε, ἀνέστη παραχρῆμα καὶ περιεπάτει».

Εἰς βεβαίωσιν τῆς πλήρους καὶ ἀμέσου νεκραναστάσεως «ὁ Κύριος διέταξε δοθῆναι αὐτῇ φαγεῖν» διέταξε ἡ κόρη νὰ φάγη. Μετὰ ταῦτα «ἐξέστησαν εὐθὺς ἐκστάσει μεγάλη» ἐξεπλάγησαν ὑπερβολικῶς «οἱ γονεῖς αὐτῆς» ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ παριστάμενοι, διότι ἀμέσως ἠγέρθη καὶ περιεπάτει! «ὁ δὲ Κύριος παρήγγειλε μηδενὶ εἰπεῖν τὸ γεγονός» ταπεινοφρονῶν καὶ ἵνα μὴ ἐξάψη τὰς μεσσιανικὰς ιδέας τῶν Ἰουδαίων καὶ ἐμποδίσωσι τὸ ἔργον αὐτοῦ. Παρ' ὅλην τὴν διαταγὴν ταύτην ἡ «φήμη ἐξῆλθεν εἰς ὅλην τὴν γῆν ἐκείνην». Ὁ εὐαγγελιστὴς Μάρκος σημειώνει διὰ τὴν ἡλικίαν τῆς κόρης λέγων ὅτι «ἦν ἐτῶν δώδεκα» ἦτο 12 ἐτῶν. Ἦγγισεν ὁ Κύριος μόνον καὶ ἀνέστησεν αὐτήν. Ἦγγισεν ἡ αἰμορροοῦσα τὸ ἄκρον τοῦ ἐπανωφορίου του καὶ ἐθεραπεύθη. Πόσῃν δύναμιν θαυματουργικὴν ἔχουσιν ἡ ἀφή τῆς χειρὸς του καὶ τὸ ἔνδυμά του! Ὅμοίως καὶ σήμερον τὰ Ἅγια λείψανα!

Ἐπὶ δύο γυναικῶν ὁ Κύριος θαυματουργεῖ. Ἡ μία ἔπασχε ἐξ ἀνιάτου νόσου, ἡ ἄλλη ἦτο θῦμα τραγικοῦ θανάτου. Ἡ μία ἦτο κόρη, ἡ ἄλλη γυνή. Ἡ κόρη ἦτο ἡλικίας δώδεκα ἐτῶν, ἡ γυνὴ εἶχεν ἐπὶ 12 ἔτη αἱμορραγίαν. Ἡ γυνὴ δαπανήσασα ὅλην τὴν περιουσίαν τῆς ἐπέισθη περὶ τοῦ ἀνιάτου τῆς νόσου ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. Διὰ τὴν ἄλλην εἰς ἔνδειξιν οὐδεμιᾶς ἐλπίδος οἱ συγγενεῖς τῆς ἔκλαιον καὶ ἐκόπτοντο. Περιεγέλων δὲ τοῦ Κυρίου, ὅταν ἤκουσαν, ὅτι δὲν ἀπέθανεν ἀλλὰ κοιμᾶται.

Τὸ ἔργον τῆς θεραπείας τῆς νόσου καὶ ἀναστάσεως ἐκ νεκρῶν εἶναι τόσον μέγα, ὥστε οὐδεμία ἀμοιβὴ ἦτο ἀξία νὰ δοθῇ δι' αὐτό. Ὡς μόνη ἀμοιβὴ θεωρεῖται ὑπὸ τοῦ Κυρίου λίαν ἱκανοποιητικὴ ἡ πίστις, ἦτοι ἡ ἐκ τῶν προτέρων ἀναγνώρισις, εὐγνωμοσύνη, εὐχαριστία διὰ τὸ θεῖον τοῦ ἔργου. Διὰ τοῦτο ἡ ἀδιαφορία καὶ ἀπιστία τῶν τότε Ἑβραίων ἦτο ἀξιοκατάκριτος, διότι αὕτη ἦτο ἡ μεγαλυτέρα ἀχαριστία. Σὲ ἓνα τόσον μεγάλο ἔργον, τὸ ὁποῖον ἐτέλει ὁ Κύριος, ἐκεῖνοι δὲν ἠδύναντο βέβαια νὰ δώσουν καμμίαν ἀμοιβήν, ἀλλὰ οὔτε διὰ τῆς πίστεως τὸ «εὐχαριστῶ»! Ὅποια ἀχαριστία!

Ὁ Κύριος, ἀρχηγὸς τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, θεραπεύει τὴν μίαν ἐκ τῆς ἀνιάτου νόσου, τὴν δὲ ἄλλην ἀνιστᾷ ἐκ τοῦ θανάτου. Πῶς; Κατὰ τὸν εὐαγγελιστὴν ἡ αἱμορροῦσα «ἤψατο τοῦ κρασπέδου καὶ «ἔστη ἡ ῥύσις τοῦ αἵματος», ἔσταμάτησεν ἡ αἱμορραγία. Μεγάλῃ ἡ εὐλάβειά της ! Ἡ δευτέρα ἀνέστη χάριν τῆς πίστεως τοῦ πατρὸς της. Ἐπομένως ἔχομεν δύο θέματα : Εὐλάβειαν τῆς αἱμορροούσης καὶ πίστιν τοῦ ἱαεῖρου.

Θέμα: α) Εὐλάβεια αἱμορροούσης καὶ ἡμῶν.

Αον) Ἡ Αἱμορροῦσα

Ἐπὶ τὴν αἱμορροῦσαν διακρίνομεν ἐξωτερικὴν εὐλάβειαν καὶ τὴν ἐσωτερικὴν πίστιν.

1) Ἡ εὐλάβεια, εὐγένεια τῆς ψυχῆς της καταφαίνεται ἐκ τῆς πρὸς τὸν Σωτῆρα συμπεριφορᾶς της. Εὐλαβῆς κατὰ λέξιν λέγεται ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος «εὖ λαμβάνει», πιάνει μετὰ προσοχῆς κάτι, ὁ καθ' ἡμᾶς εὐγενής. «Ἦψατο», «κρασπέδου», «λάθρα» καὶ «τρέμουσα» ἰδοὺ τὰ κύρια σημεῖα τῆς εὐλαβείας τῆς αἱμορροούσης. Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν λαόν, ὁ ὁποῖος ἂν ὄχι ἀνευλαβῶς, ἀπροσέκτως ὅμως «συνέχουσι καὶ συνθλίβουσι τὸν Ἰησοῦν» κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἀπ. Πέτρου, ἐκεῖνη ἤψατο μόνον, ἤγγισε διὰ τοῦ ἄκρου τῶν δακτύλων της τὸν Ἰησοῦν! Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ὄχλον, κατὰ τὸν Λουκᾶν, ὁ ὁποῖος «συνέπνιγε τὸν Ἰησοῦν» ἐκεῖνη ἤψατο διὰ τοῦ ἄκρου τῶν δακτύλων της ὄχι κεφαλὴν, χεῖρας, ἀλλὰ τὸ κράσπεδον, τὴν φοῦνταν τοῦ φορέματος τοῦ Κυρίου, τὸ ἄκρον τοῦ ἐνδύματός του, ποὺ ἐσύρετο κατὰ γῆς. Ὡστε διὰ τῶν ἄκρων δακτύλων της τὸ εὐτελέστερον ἄκρον

τοῦ ἐνδύματος τοῦ Κυρίου! Ὅποια εὐλάβεια !

Ὅχι μόνον «ἤψατο» ἦτοι ἤγγισε τὰ εὐτελέστερα ἄκρα τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ κρυφά, λάθρα καὶ ὀπισθεν τοῦ Κυρίου εὐρισκομένη ἐν ἀγνοίᾳ τῶν Ἀποστόλων καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ Κυρίου ὡς ἀνθρώπου. Διὰ τοῦτο ὁ Κύριος ἐρωτᾷ, «τίς ὁ ἀψάμενός μου;» ἐντεῦθεν ἡ ἀπάντησις τῶν Ἀποστόλων «ὁ ὄχλος συνέχουσι καὶ συνθλίβουσι....» Ὅταν ὁμοῦς ὁ Ἰησοῦς ὡς Θεὸς διεβεβαίωνεν ὅτι κάποιος τὸν ἤγγισεν, «ἰδοῦσα ἡ γυνὴ ὅτι οὐκ ἔλαθεν» ἔρχεται καὶ τρέμουσα πίπτει εἰς τοὺς πόδας του καὶ ὁμολογεῖ τὴν πίστιν της καὶ εὐγένειάν της. Μεγάλη ἡ συστολὴ τῆς γυναικὸς !

2) Ἡ ἐσωτερικὴ πίστις. Τὰ ἀνωτέρω δὲν ἦσαν ξηροὶ τύποι, ἐξωτερικὰ τινα ψιμμῦθια. Ἦσαν γεμᾶτα ἀπὸ ψυχικὸν πλοῦτον ἀγάπης, σεβασμοῦ, ἀφοσιώσεως καὶ ἰδίως πίστεως πρὸς τὸν Σωτῆρα. Ὅσον κρυφά, δειλὰ καὶ ἐγγίζουσα μόνον προσέρχεται εἰς τὸν Σωτῆρα, τόσον περισσότερο σεβασμὸν δεικνύει δι' αὐτῶν εἰς τὸν Χριστόν, ἀγάπην, πίστιν. Ἡ τρομάρα της δὲν εἶναι δεῖγμα ἀπιστίας, ἀλλὰ σεβασμοῦ καὶ λατρείας. Ἡ ὀπισθεν τοῦ Κυρίου καὶ ἐν ἀγνοίᾳ Ἐκείνου κάμψις τῆς σπονδυλικῆς στήλης της, ἵνα ἐγγίση μόνον καὶ ἡ ἐνώπιόν Του καὶ ἐν γνώσει τοῦ Κυρίου κάμψις τῆς σπονδυλικῆς στήλης καὶ γονάτων της, ἵνα προσκυνήσῃ τρέμουσα τὸν Σωτῆρά της, εἶναι δείγματα τοῦ ψυχικοῦ πλούτου, τὸν ὁποῖον πολὺ ἢ ὀλίγον ἐστερεῖτο ὁ λαός, ὁ ὁποῖος συνέπνιγε, συνέθλιβεν αὐτόν. Τόσον ψυχικὸν πλοῦτον πίστεως εἶχεν αὕτη, ὥστε ἐνόμιζεν, ὅτι ἐν ἀγνοίᾳ του θὰ θεραπευθῆ! Τόσον πλοῦτον πίστεως εἶχεν, ὥστε ἂν καὶ οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχεν ἴδη τοιαύτην συμπεριφορὰν, τὴν ἐσκέφθη αὕτη! Τοῦτο μαρτυρεῖ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος εἰπὼν αὐτῇ, «ἡ πίστις σου σέσωκε σε». Τοῦτο μαρτυρεῖ καὶ τὸ γεγονός, ὅτι «παραχρῆμα ἔστη ἡ ῥύσις τοῦ αἵματος αὐτῆς» ἀμέσως ἐθεραπεύθη.

Δεῖγμα δὲ τῆς εὐσεβείας καὶ εὐγνωμοσύνης, τοῦ ψυχικοῦ τούτου πλούτου τῆς γυναικὸς ταύτης εἶναι τὸ ἱστορικόν, τὸ ὁποῖον διηγεῖται περὶ αὐτῆς ὁ ἱστορικός τῆς ἐκκλησίας Εὐσέβιος. Οὗτος λέγει, ὅτι ἐν Καισαρείᾳ τῆς Φιλίππου εἶδεν ἰδίως ὁμοῦς ἐν τῷ ἄνω μέρει τῆς θύρας τῆς οἰκίας, ἐν ἧ κατώκει ἡ αἰμορροοῦσα ἄγαλμα ἐκ χαλκοῦ παριστάνον τὸν Κύριον θεραπεύοντα τὴν αἰμορροοῦσαν. Τὸ ἄγαλμα τοῦτο εἶχε κατασκευασθῆ δαπάναις τῆς ἰδίας. Ὅστε ἡ αἰμορροοῦσα ἦτο εὐγενῆς τοὺς τρόπους καὶ τὴν ψυχὴν πρὸς τὸν Θεάνθρωπον.

Βὸν) Ἡμεῖς; Πρέπει νὰ εἴμεθα εὐλαβεῖς καὶ εὐγενεῖς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἀνθρώπους τύποις καὶ οὐσίᾳ.

Εὐλαβεῖς πρὸς τὸν Θεόν. Ὅταν πρόκηται νὰ λάβωμεν τὸ ἀντίδωρον κατὰ τὸ τέλος τῆς θείας λειτουργίας, νὰ κοινωνήσωμεν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων κατὰ τὰς Μεγάλας ἑορτάς, νὰ προσκυνήσωμεν τὸν Σταυρὸν κατὰ τὴν Μ. Παρασκευήν, τὴν εἰκόνα τῆς Πολιούχου κατὰ τὴν μνήμην της, ὁμοιάζομεν πρὸς τοὺς Ἰουδαίους τῆς

παραβολῆς ταύτης, οἱ ὅποιοι συνέπνιγον, συνέθλιβον τὸν Ἰησοῦν. Καὶ ἡμεῖς συμπνίγομεν καὶ συμπνιγόμεθα, σπρώχνομεν καὶ σπρωχνόμεθα. Παρατηρήσατε, πῶς μπαίνουν καὶ πῶς βγαίνουν μερικοὶ ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, Νομίζουν, ὅτι ἡ ἐκκλησία εἶναι καφενεῖον ἢ ἐκλογικὸν κέντρον. Δὲν τηροῦν τὸν σεβασμὸν, τὸν ὅποιον τηροῦν εἰς μίαν κοσμικὴν συγκέντρωσιν ἢ εἰς τὸ σπίτι ἐνδὸς σεβαστοῦ συμπολίτου των ἢ πολιτικοῦ ἄρχοντος. Ἄλλοι νομίζουν τὴν ἐκκλησίαν κατάλληλον ὄχι διὰ περισυλλογὴν καὶ τόπον εὐλαβείας ἀλλὰ τόπον ἀνευλαβοῦς προκλήσεως, κοσμικῆς ἐπιδείξεως, ἀπροσεξίας, ῥεμβασμοῦ, περιέργου περιφορᾶς βλεμμάτων, συνομιλιῶν, συζητήσεων, συνάψεως συνοικεσίων. Τί δὲ νὰ εἴπωμεν διὰ τὰς ἀκολουθίας τῶν χαιρετισμῶν, τῶν παθῶν τῆς Μεγάλης ἑβδομάδος, τοῦ ἐπιταφίου, τοῦ Πάσχα, ὅπου ὁ θόρυβος, τὰ σπρωξίματα, οἱ ἀκατανόμαστοι σκόπιμοι συνωστισμοὶ μολύνουν τὸν τύπον τότε καὶ τὴν μνήμην μας τώρα. Τότε τὰ μπαινοβγαίματα ἀπὸ τοὺς ναοὺς τὰ παντὸς εἴδους πυροτεχνήματα, αἱ θορυβώδεις καὶ ἐπικίνδυνοι ἐκρήξεις πολλάκις καὶ ἐντὸς τοῦ Ναοῦ κατὰ τὴν περιφορὰν τοῦ ἐπιταφίου! Πόσα ἐγκλήματα κατὰ τὴν περιφορὰν τοῦ ἐπιταφίου!

Τοῦτο οὔτε εὐλάβεια εἰς τὸν Θεόν, οὔτε εὐγένεια εἰς τοὺς ἀνθρώπους εἶναι. Τὸναντίον ! Εἶναι δεῖγμα μὴ ἐσωτερικοῦ καταρτισμοῦ, λείπει τὸ βάθος, ἡ πραγματικὴ πίστις, ὁ κατ' ἐπίγνωσιν ζῆλος, ἡ λεπτότης ἐκείνη ἡ χριστιανικὴ ἢ παρατηρηθεῖσα εἰς τὴν αἰμορροοῦσαν τοῦ Εὐαγγελίου, ἡ ὁποία μόνον ἤψατο καὶ τοῦτο λάθρα, μόνον τοῦ κρασπέδου καὶ τρέμουσα ἀνήγγειλε ταῦτα εἰς τὸν Ἰησοῦν. Εἶναι βέβαιον, ὅτι ἡ πραγματικὴ ψυχικὴ εὐλάβεια θὰ εὔρη τρόπους λεπτοῦς πρὸς ἔκφρασιν, ὅπως εὔρε καὶ ἡ τῆς αἰμορροοῦσης.

Ἄλλὰ ἡ ἰδίᾳ ἐξωτερικὴ καὶ ἐσωτερικὴ εὐλάβεια καὶ ψυχικὴ εὐγένεια πρέπει νὰ εἶναι πρὸς τοὺς ἀνθρώπους οἱ ὅποιοι εἶναι φωτογραφία τοῦ Θεοῦ κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν Αὐτοῦ. Ἀκροθιγῶς ἤψατο ἡ αἰμορροοῦσα καὶ εὔρε θεραπείαν ἡ ἰδίᾳ καὶ συνεκίνησε τὸν Ἰησοῦν. Ἡ λεπτότης εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία θίγει χορδὰς τῆς ψυχῆς, τὰς ὁποίας δὲν ἀγγίζουν κἄν φωνές, σπρωξίματα, σκοτωμοί. Νὰ ἀφίνης πολλάκις νὰ ἐννοῇ ὁ ἄλλος πολλά, λέγων ὀλίγα καὶ ταῦτα εὐγενῶς, εἶναι προτιμότερον τοῦ σοφωτέρου καὶ ἀγνωτέρου ἐλέγχου. Γλυκύτερον πρᾶγμα ἀπὸ τὴν σκέψιν, ὅταν αὕτη ἐρευνᾷ τὸν ἑαυτὸν μας, δὲν ὑπάρχει. Κάμε τὸν ἄλλον νὰ αἰσθάνεται δύναμιν ἐν ἑαυτῷ, σκέψιν συγκινοῦσαν τὸ βάθος του διὰ τῆς ἄκρης τῆς χειρὸς θίγων τὰ μύχια τῆς καρδίας Μὴ ἀρκούμεθα εἰς τύπους τινὰς εὐγενείας ἐξαντλοῦντες πᾶσαν τὴν εὐγένειαν μέσα εἰς ἕνα pardon, if you please, bitte κ.λ.π. σὲ ὑποκλίσεις ξηρὰς γενομένης. Ὅχι! Ὅταν τὸ βάθος εἶναι βαθύ, δι' ὀλίγων λέγει καὶ πολλά.

Ἄς μάθωμεν λοιπὸν νὰ εἴμεθα εὐλαβεῖς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ εὐγενεῖς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους.

Θέμα: β) Ἡ πίστις Ἰαείρου καὶ ἡμῶν.

Α) Ἡ πίστις τοῦ Ἰαείρου. Οὗτος ἔδειξε μεγάλην πίστιν διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους. Ἦτο Ἀρχισυνάγωγος δηλαδὴ προϊστάμενος τῆς Συναγωγῆς τῆς Καπερναοῦμ καὶ ἐπομένως ἡ μεγαλυτέρα Ἰουδαϊκὴ Ἀρχὴ τοῦ τόπου. Οἱ συνάδελφοί του Φαρισαῖοι διὰ νὰ ἐμποδίσουν τὸν λαὸν ἀπὸ τοῦ νὰ πιστεύσῃ εἰς τὸν Ἰησοῦν ἰσχυρίζοντο καὶ ἔλεγον· «Μὴ τις τῶν ἀρχόντων ἐπίστευσεν εἰς Αὐτόν; Ἄλλ' ὁ ὄχλος οὗτος!» (Ἰωάν. 7,48). Ἡ πίστις λοιπὸν αὐτοῦ εἶναι σπάνιον φαινόμενον λόγῳ τῆς θέσεώς του. Ἀλλὰ ἡ πίστις τοῦ Ἰαείρου προχωρεῖ. Μερικοὶ χριστιανοὶ στέλλουν δευτερεύοντα πρόσωπα διὰ νὰ προσευχηθοῦν εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ τὸν ἄρρωστόν των. Ὁ Ἰαείρος δὲν ἔστειλε ἄλλους νὰ παρακαλέσουν τὸν Χριστόν, ἀλλὰ μετέβη ὁ ἴδιος. Μεταβὰς δὲ δὲν ἴστατο ὄρθιος παρακαλῶν Αὐτόν, ἀλλὰ «πεσὼν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ παρακαλεῖ Αὐτόν εἰσελθεῖν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ». Τόσον ἡ γονυπετὴς θέσις τοῦ Ἀρχισυναγώγου, ὅσον καὶ ἡ ἐπὶ ἀρκετὸν χρονικὸν διάστημα ἰκεσία του «παρεκάλει», φανερώνουσι τὴν πίστιν του πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστόν. Ἀπεσταλμένοι ἐκ τοῦ οἴκου του ἀγγέλλουσι, ὅτι ἀπέθανεν ἡ θυγάτηρ του, ἃς μὴ ἔνοχλῃ τὸν Διδάσκαλον. Ὁ Ἰαείρος ἐταράχθη, διότι ἐνόμιζεν, ὅτι ὁ Κύριος μόνον ἀσθενεῖς δύναται νὰ θεραπεύσῃ ὄχι ὅμως καὶ νεκροὺς νὰ ἀναστήσῃ. Ἀκούσας ὅμως τὸν Ἰησοῦν «μὴ φοβοῦ, μόνον πίστευε» ἀκούει τὸν Χριστόν καὶ ὄχι τοὺς ἄλλους καὶ τὴν γνώμην των ποὺ εἶχον διὰ τὸν Χριστόν. Φθάνουν εἰς τὸ σπίτι. Ἐνῶ οἱ ἄλλοι κατεγέλων τὸν Ἰησοῦν πεπεισμένοι ὅτι ἀπέθανεν ἡ κόρη, ὁ πατὴρ ἀκούει τὸν Ἰησοῦν καὶ ὁδηγεῖ Αὐτόν εἰς τὸν νεκρικὸν θάλαμον τῆς κόρης. Ἡ ἀμοιβὴ ἦτο πλουσία ! Ὁ ἀρχισυνάγωγος ἔδειξε πίστιν καὶ ἡμεῖφθη. Καὶ πράγματι! Ἡ ἀπιστία εἶναι ἡ μεγαλυτέρα ἀναισθησία καὶ ἀχαριστία, ἡ δὲ πίστις εἶναι εὐγνωμοσύνη.

α) Ἀπιστία. Ἀποροῦν τινες καὶ λέγουν, διατὶ ἡ ἀπιστία εἰς τὸν Χριστόν εἶναι τόσον κακόν, ὥστε νὰ καταφέρωνται κατὰ τῶν ἀπίστων τόσαι ἀπειλαὶ αἰωνίας τιμωρίας; Δὲν εἶμαι ἐλεύθερος, λέγουν, νὰ κρίνω οὕτως ἢ ἄλλως τὰ πράγματα ; Ἄπαντῶ: ἡ ἀπιστία εἶναι ἀναισθησία. Διότι, ὅταν διέλθῃ τις τὴν αἰωρουμένην γέφυραν τοῦ Μπροῦκλιν εἰς Ἀμερικὴν, θὰ προσέξῃ καὶ θὰ θαυμάσῃ τὸ μεγαλουργημὰ ἐκεῖνο τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. Ὅταν κατὰ πρώτην φορὰν ἀκούσῃ τις τὸ ραδιόφωνον, τὸν ἀσύρματον, θὰ αἰσθανθῇ ἐντός του νὰ ἐγείρεται τὸ ἐνδιαφέρον τῆς προσοχῆς καὶ θαυμασμοῦ. Ἐὰν παρέρχεται τὰ πράγματα αὐτὰ χωρὶς προσοχῆν, ἐνδιαφέρον, στερεῖται τῆς στοιχειώδους εὐπάθειας, εἶναι ἀναίσθητος. Πόσον ὑπερέχει τούτων τὸ ἔργον τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ Μοναδικὸν Θαῦμα εἰς τὴν Ἱστορίαν ! Καὶ ἂν εἶναι ἀναισθησία ἢ μὴ συγκίνησις, ἢ ἀδιαφορία στὰ προϊόντα τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, πόση ἀναισθησία καὶ ψυχικὴ πώρωσις εἶναι ἡ ἀδιαφορία τῶν ἀπίστων, ἢ ἀπιστία εἰς τὸ θεῖον τοῦ Σωτῆρος ἔργον; Ἐὰν ἀναίσθητος εἶναι ὁ μὴ θαυμάζων τὴν γέφυραν τοῦ Μπροῦκλιν, πόσω μᾶλλον ἀναίσθητος εἶναι ὁ μὴ θαυμάζων τὸν

Χριστόν, ὁ ὁποῖος ἔκαμε τὸν θάνατον γέφυραν γῆς καὶ Οὐρανοῦ; Ἡ ἀπιστία εἶναι καὶ

β) Ἀχαριστία. Τὸ ἔργον τοῦ Χριστοῦ εἶναι τόσο μέγα, ὥστε οὐδεμία ἀνθρωπίνη ἀμοιβὴ δύναται νὰ ἀμείψῃ. Δὲν εἶναι ἀδιάφορον πρὸς οὐδένα· ἀφορᾷ πάντα καὶ εἰς τὸ καίριον καὶ κυριώτατον σημεῖον, τὴν ζωὴν μας καὶ ταύτην αἰωνίαν, ἐν ᾧ ἡ γέφυρα τοῦ Μπροῦκκλιν δυνατὸν νὰ μὴ ἐξυπηρετήσῃ ἡμᾶς προσωπικῶς. Ἐνώπιον τοιοῦτου ἔργου ἡ ἀδιαφορία τῶν ἀπίστων εἶναι ἀναισθησία εἰς τὸν ὑψιστον βαθμόν, ἀλλὰ καὶ ἀχαριστία χειρίστη, διότι τόσο χυθὲν θεϊκὸν αἷμα χάριν ἡμῶν παραθεωρεῖται. Καὶ ἄλλο παράδειγμα. Ἄς ὑποθέσωμεν, ὅτι σὺ ὁ ἀναγνώστης εἶσαι κάτοικος Ἀθηνῶν, αἱ ὁποῖαι κατὰ τινὰ πόλεμον ἢ σεισμὸν κατεστράφησαν ἐκ θεμελίων. Ἔρχεται ὅμως μία μεγάλη δύναμις λ.χ. ἡ Ἀμερικὴ καὶ μὲ ἓνα σχέδιον Μάρσαλ κτίζει τὴν Ἀθήνα ὠραιότεραν ἀπὸ ἐκείνην, ἡ ὁποία ἦτο πρὶν καταστραφῆ. Σὺ ὁ κάτοικος Ἀθηνῶν εἰσέρχεσαι εἰς μίαν καινούργια Ἀθήνα καὶ ἐπειδὴ δὲν δύνασαι νὰ πληρώσῃς τὴν ἀνακαινισθεῖσαν πόλιν ἢ τὸν οἶκόν σου, σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ καθίσης δωρεάν. Ἄν δὲν αἰσθανθῆς τὴν εὐγνωμοσύνην σου διὰ τὴν τοιαύτην δωρεάν, δὲν θὰ εἶσαι ἀναίσθητος καὶ ἀχάριστος ; Αἶ! Πολὺ περισσοτέρα ἀναισθησία καὶ ἀχαριστία εἶναι ἡ ἀπιστία εἰς τὸ ἔργον τοῦ Σωτῆρος, τὸ ὁποῖον εἴτε πιστεύομεν εἴτε ὄχι ζῶμεν ὀλίγον ἢ πολὺ εἰς τὴν εὐτυχίαν του, διότι ὁ γύρω μας κόσμος εἶναι γεμᾶτος ἀπὸ ἔργα χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ.

γ) Ἡ πίστις. Τούναντίον εἶναι δεῖγμα εὐαισθησίας καὶ τοῦτ' αὐτὸ εὐχαριστία. Πιστεύω εἰς τὸν Χριστόν, σημαίνει ἀναγνωρίζω τὸ μέγα ἔργον Του. Ἡ καρδιά μου εἶναι εὐπαθὴς εὐαίσθητος, εὐγνώμων πρὸς Ἐκεῖνον, διότι τόσο ἐνδιεφέρθη δι' ἐμέ, ὥστε νὰ σταυρωθῆ. Εἶναι τόσο μέγα τὸ ἔργον Του, ὥστε καμμίαν ἄλλην ἀμοιβὴν δὲν δύναμαι νὰ δώσω εἰς Ἐκεῖνον παρὰ τὴν πίστιν μου, τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ ἔργου Του! Ὅπως ὡς ἀρχηγὸς ζωῆς καὶ θανάτου ὁ Κύριος ἀπήλλαξε τῆς ἀνιάτου ἀλλὰ προσκαίρου νόσου τὴν αἰμορροοῦσαν καὶ τοῦ θανάτου τὴν δωδεκαετῆ κόρην, οὕτω δύναται νὰ ἀπαλλάξῃ καὶ ἡμᾶς τῆς πολυχρονίου, ἀνιάτου ἀνθρωπίνης ἀμαρτίας, ἐφ' ὅσον ζῶμεν καὶ τοῦ αἰωνίου θανάτου, τῆς κολάσεως, ὅταν ἀποθάνωμεν! Ὡς ὅρον δὲ τῆς ἀπαλλαγῆς ζητεῖ τὴν πίστιν ἥτοι τὴν εὐαισθησίαν καὶ εὐγνωμοσύνην εἰς τὸ μέγα ἔργον τοῦτο διπλοῦν ἐν ἡμῖν ἔργον Του. Ζητεῖ νὰ προσέλθωμεν πρὸς Αὐτόν, ὅπως προσῆλθεν ἡ αἰμορροοῦσα καὶ ὁ πατήρ τῆς κόρης ὁμολογοῦντες τὴν ἀδυναμίαν μας καὶ τὴν κυριότητά Του. Τὰ δυστυχήματα τῆς ζωῆς πρέπει νὰ μᾶς σπρώχνουν πρὸς τὸν Ἰησοῦν, ὅπως ἔσπρωξαν τὴν αἰμορροοῦσαν καὶ τὸν Ἰάειρον. Ὡραῖον παράδειγμα τούτου εἶναι τὸ ἐξῆς:

Κάποτε ἓνας τσοπάνης εἶχεν ἐτοιμάσει καλὴν τροφήν εἰς τὴν μάνδραν του διὰ τὰ πρόβατά του. Ἄνοιξε λοιπὸν τὴν θύραν διάπλατα καὶ ἤρχισαν νὰ μπαίνουν τὰ

πρόβατα. Μία ὅμως προβατίνα μὲ τὰ ἀρνάκια τῆς δὲν ἔμπαινε. Ἐὰν ἔμενεν ἔξω, θὰ ἔχάνετο. Ὁ ποιμὴν μὲ ἕνα ἀπότομον πήδημα ἄρπαξε τὸ ἀρνάκι καὶ ἔτρεξεν εἰς τὴν μάνδραν. Ἡ προβατίνα, ὅταν εἶδε νὰ μεταφέρουν τὸ ἀρνάκι εἰς τὴν μάνδραν, ἔτρεξεν ὀπισθεν βελάζοντας καὶ ἐμπῆκεν εἰς τὴν μάνδραν. Τὸ ἴδιον κάμνει καὶ ὁ Θεός, ὅταν πλανώμεθα μακρὰν Αὐτοῦ. Ἀρπάζει κάποιον προσφιλές μας πρόσωπον καὶ μᾶς φέρει ὡς ἄλλος ποιμὴν εἰς τὴν μάνδραν του, εἰς τὴν Βασιλείαν του.

(1) 6,5 - 7,23 - 8,23

(2) Ἀριθμοὶ 15,38-39

Πηγή: agiazoni.gr